

KEVSER SURESİ

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

Ehl-i Beyt Serisi: 9

İMAM MUSA KÂZİM

(Ona Selam Olsun)

Telif Komisyonu

(Hak Yolunda Müessesesi)

Çeviri:

Cafer Bendiderya

KEVSER

Kevser Yayınları: 120

Kitabın Orijinal Adı: Pîşvayan-i Masûm / Zindegînamey-i Çehardeh Masûm

Yazarı: Telif Komisyonu (Muessese-i Der Rah-ı Hak)

Çeviri: Cafer Bendiderya

Emeği Geçenler: Habip Coşkun - Musa Güneş
İbrahim Aras

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser

Kapak: Hasan Başbuğ

Baskı: Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)

Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2

Zeytinburnu-Topkapı / İst. Tel: 0212 493 00 85

Basım Tarihi: 1. Baskı: Haziran 2007 / 2. Baskı: Haziran 2013

ISBN: 978-9944-709-04-0

Not: Çeviride kitabın 1381 hicrî Şemsî tarihli 1. baskısı esas alınmıştır

Kevser Yayınları

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14 / 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

İÇİNDEKİLER

İmam Musa Kâzım'ın doğumu.....	7
İmam Kâzım ve Abbasî Hükümeti.....	9
Fahh Olayı	15
İmam Musa Kâzım'ın Tutumları.....	19
Münazara ve İlmî Tartışmaları	25
İmam'ın (a.s) İbadeti.....	31
İmam'ın (a.s) Hilmi, Affediciliği ve Sabrı.....	35
İmam Kâzım'ın Cömertliği.....	37
İmam Musa Kâzım'ın İmametinin İncelenmesi	39
İmam'ın Öğrencileri ve İmam'dan Eğitim Alanlar.....	43
İbn Ebu Umeyr.....	44
Safvan b. Mihran.....	45
Safvan b. Yahya	45
Ali b. Yaktin	46
Müminu't-Tak.....	49
Hişam b. Hakem	50
İmam Kâzım'ın Şahadeti	57
İmam Musa Kâzım'dan Veciz Sözler.....	59

İMAM MUSA KÂZİM'IN DOĞUMU

Hicrî 128 yılı safer ayının yedisinde Medine ile Mekke arasında bulunan Ebva köyünde dünyaya geldi. Adı Musa, meşhur künyesi Ebu'l-Hasan ve Ebu İbrahim, lakapları ise Kâzım, Sâbir ve Salih'tir.

Halk arasında Hacetlerin Kapısı (Babu'l-Hevaic) olarak meşhurdur. Sorunların giderilmesi noktasında İmam'a tevessül etmenin faydası tecrübeyle sabit olmuştur.

Annesinin adı Humeyde'dir. İmam Cafer Sadık (a.s) onun hakkında: *"Humeyde, bütün pisliklerden temizlenmiştir."* buyurmuştur.

İmam Cafer Sadık (a.s), dinî mesele ve ahkâmla ilgili bilgileri öğrenmek için diğer kadınları Humeyde Hatun'a yönlendirirdi.

Bu mübarek çocuk dünyaya geldiğinde, İmam Cafer Sadık'a (a.s) haber verdiler. İmam (a.s) şöyle buyurdu: *"Yüce Allah, bana yaratıkların en üstünü olan bir çocuk verdi."*

Humeyde Hatun, İmam'a: "Bu çocuk dünyaya geldiğinde ellerini yere koydu ve başını göğe kaldırdı." dediğinde, İmam: *"Resul'ün veladetinin alametidir. (Peygamber de dünyaya geldiğinde böyle yapmıştı.) Ondan sonra dünyaya gelen her İmam böyledir."* diye buyurdu.

İMAM KÂZİM VE ABBASÎ HÜKÜMETİ

İmam Musa b. Cafer Kâzım (a.s), dört yaşındayken zalim Emevî hükümeti yıkıldı.

Emevîlerin Arap ırkçılığı, yağmacılık, zorbalık, zulüm ile sürdürdükleri siyasetleri, hükümetlerinin İran karşıtı girişimleri öz Muhammedî İslâm'ın adilane hükümetini isteyen halkı, özellikle de İranlıları onlara karşı ayaklandırdı. Böylece dönemin siyaset adamları halkın, özellikle de İranlıların Ali Oğullarına yönelişini ve Ali yönetimi gibi bir yönetime eğilimini kötüye kullanarak hakkı hak sahibine ulaştırmak adına Ebu Muslim Horasanî'nin yardımıyla Emevîleri yıktılar. Fakat altıncı İmam Cafer b. Muhammed Sadık (a.s) yerine Ebu'l-Abbas Seffah (çok kan döken) Abbasî'yi hilafet makamına geçirdiler.⁽¹⁾

1- Emevî karşıtı inkılâp öncüleri, Alevîlerin yerine Abbasîleri iktidara getirip hilafetin asıl merkezine dönmesini engellemekle büyük bir hainlik gerçekleştirdiler.

Ebu Seleme ve Ebu Müslim ilk başta insanları Ali Oğullarına (Alevîlere) davet ediyorlardı. Fakat başından beri perde arkasında Abbasîlerin saltanat sarayının temelini oluşturmuyorlardı. İşte bu nedenle İmam Cafer Sadık (a.s), siyasetteki derin düşüncesiyle onların sözlerine ehemmiyet vermemiştir. Onların kendisine yardım etmek için kıyam etmediklerini ve kafalarında daha farklı şeyler tasarladıklarını bildiği için, sözlerini önemsememiştir. bk. el-Milel ve'n-Nihel, Şehrîstânî, c.1, s.154, Mısır baskısı; Tarih-i Yakubî, c.3, s.89; Biharul-Envar, c.11, s.142, Kumpanî baskısı.

Böylece, hicrî kamerî 132 yılında hilafet ve Resulullah'ın (s.a.a) vasiliği kisvesinde zulüm, zorbalık ve ikiyüzlülükte Emevîlerden hiçbir eksikliği olmayan, hatta birçok noktada onlardan da ileri giden yeni bir padişahlık sülalesi iş başına geçti. Şu farkla ki:

Emevî saltanatı pek uzun sürmedi; ama Abbasîler hicrî kamerî 757 yılına kadar, yani 524 yıl Bağdat'ta hilafet adıyla saltanat sürdüler.

İşte yedinci İmam Musa Kâzım (a.s), Ebu'l-Abbas Seffah, Mansur Devanikî, Hâdi, Mehdi ve Harun'un zulüm ve baskılarına maruz kalarak onların saltanat dönemlerinde yaşamıştır.

Bunların (Mansur'dan Harun'a kadar) her biri, İmam'ın (a.s) bedenine ve ruhuna ellerinden geldiği kadar zulüm ve baskı uyguladılar. Bunlar bir yana, İmam'ın gam, keder ve üzüntülere bürünmesi için bu zorba ve alçak kişilerle aynı havayı teneffüs etmesi bile yeter de artardı. Eğer yapmadıkları bir şey kalmış ise, o da istemedikleri için değil, yapamadıkları içindir.

Ebu'l-Abbas Seffah hicrî 136 yılında öldü. Yerine kardeşi Mansur Devanikî geçti. O, Bağdat şehrini inşa etti; Ebu Müslim Horasanî'yi öldürdü ve hilafetini sağlama aldı. Daha sonra Ali Oğullarını öldürmekten, zindana atıp işkence yapmaktan ve mallarını gasp etmekten bir an bile geri durmadı. Başta İmam Cafer Sadık (a.s) olmak üzere bu soyun ileri gelenlerinin çoğunu öldürdü.

Kan dökücü, hilekâr, aşırı kıskanç, cimri, hırslı ve vefasız bir kişiydi. Onun, ömür boyu zahmetlere katlanarak hilafet makamına ulaştıran Ebu Müslim'e karşı vefasızlığı tarihe darbimesel (atasözü) olarak geçmiştir.

İmam Kâzım (a.s) değerli babası şehit edildiğinde, yirmi yaşındaydı. Otuz yaşına kadar Mansur'un ıstırap, korku ve vahşet saçan hükümetine karşı mücadele ederken, bir yandan da taraftarlarına çeki düzen veriyor, onların işleriyle ilgileniyordu.

Mansur hicrî 158 yılında ölünce, hükümete oğlu Mehdi geçti. Abbasî halifesi Mehdi'nin siyaseti, halkı aldatmak ve hilekârlık üzerine kurulmuştu.

Çoğunu İmam Kâzım'ın (a.s) Şiîlerinin oluşturduğu ve babası Mansur tarafından hapse atılan siyasi tutukluların az bir grubu dışında hepsini serbest bırakarak el konulan mallarını onlara geri verdi. Fakat sürekli onları gözaltında bulunduruyor ve kalbinden onlara karşı büyük bir düşmanlık besliyordu. Hatta şiirlerinde Alevîleri (Ali Oğulları) kötüleyen şairlere büyük bağışlar veriyordu. Örneğin bir defasında Beşşar b. Burd'e yetmiş bin dirhem ve Mervan b. Ebu Hafs'a yüz bin dirhem verdi.

Şarap içme, ayyaşlık yapma ve zamparalık konusunda bir hayli rahattı. Oğlu Harun'un düğününde elli milyon dirhem harcamıştı. Müslümanlara ait olan beytûlmali har vurup harman savurmakta da üstüne yoktu.⁽¹⁾

Mehdi'nin hükümeti döneminde İmam'ın (a.s) şöhreti her tarafa yayıldı; fazilet, takva, bilgi ve önderlik semasında dolunay gibi parladığı için insanlar gruplar hâlinde gizlice gelerek o ezeli feyiz kaynağından manevî susuzluklarını gideriyorlardı.

Mehdi'nin casusları tüm bu olup bitenleri ona bildiriyorlardı. Mehdi, hilafetinin tehlikeye girmesinden endişelendiği için

1- Hayatu'l-İmam, c.1, s.439-445

İmam'ı (a.s) Medine'den Bağdat'a getirerek zindana atmalarını emretti.

Ebu Halid Zubaleî şöyle naklediyor:

Bu emir üzerine İmam'ı getirmek için Medine'ye giden hükümet görevlileri dönüşte, onunla birlikte Zubale'de benim evime misafir oldular.

İmam küçük bir fırsatı değerlendirerek, Mehdi'nin adamlarının fark etmeyecekleri şekilde, bana kendisi için bir şeyler satın almamı emretti. Ben çok üzgündüm. İmam'a: "Bu kan dökücü adama gitmenizden dolayı başınıza bir bela gelmesinden endişeleniyorum." diye arz ettim. İmam: *"Benim ondan bir korkum yoktur; sen falan gün, filan yerde beni bekle."* buyurdu.

Nihayet İmam Bağdat'a gitti; ben de ıstırap içerisinde o günün gelip çatması için günleri sayıyordum. İmam'ın buyurduğu gün gelip yetişince hemen koşup belirttiği yere gittim. Çok ıstıraplıyım; en küçük bir sesle yerimden sıcıyor ve üzerlik gibi bekleyiş ateşinde yanıyordum. Artık yavaş yavaş ufuk kızıl renge bürünüyor ve güneş gece zindanına düşüyordu. Ansızın uzakta bir karartının belirlediğini gördüm. İçimden uçup ona doğru koşmak geçiyordu. Fakat karartının İmam olmamasından ve sırrımın faş olmasından endişeleniyordum.

Yerimde kaldım. İmam yaklaştı; bir katıra binmiş geliyordu. Mübarek keskin gözleri bana ilişince: *"Ey Eba Halid! Şüphe etme."* buyurdu ve sonra şöyle devam etti: *"İleride beni bir kez daha Bağdat'a götürecekler; işte o zaman artık geri dönmeyeceğim."*

Ne yazık ki İmam'ın buyurduğu gibi oldu.⁽¹⁾

Evet, bu defa Mehdi, İmam'ı (a.s) Bağdat'a getirip zindana atınca, rüyada Ali b. Ebu Talib'in (a.s) kendisine hitaben şu ayeti okuduğunu gördü:

Demek iş başına gelecek olursanız, yeryüzünde bozgunculuk yapacak, rahîmleri (akrabalık bağlarını) koparacaksınız,öyle mi?⁽²⁾

Rabi diyor ki:

Gece yarısı Mehdi birini beni çağırmak üzere gönderdi. Korkarak hemen yanına koştum. Oraya vardığımda, Mehdi'nin: *"Demek iş başına gelecek olursanız..."* ayetini okumakta olduğunu gördüm. Beni görünce, "Git Musa b. Cafer'i zindandan çıkar, benim yanıma getir." dedi. Ben gidip İmam'ı getirdim. Mehdi yerinden kalktı ve İmam'ın yüzünü öperek yanına oturttu; sonra gördüğü rüyayı anlatmaya başladı.

Ardından İmam'ı derhâl Medine'ye geri götürmelerini emretti.

Rabi devamla diyor ki:

Ben bunun üzerine, bir engel çıkmasından endişelenerek o gece İmam'ın yol hazırlıklarını yaptım ve İmam sabahın erken saatlerinde Medine'ye doğru hareket etti.⁽³⁾

İmam Musa Kâzım (a.s) Medine'de Abbasî sarayının sıkı baskısına rağmen halkı irşat etmek, eğitim ve öğretim vermekle

1- Biharul-Envar, c.48, s.71-72. Ayrıca bkz. *İ'lamu'l-Vera*, Taberî, İlmîyye İslâmiyye basımı, s.295, biraz farkla

2- Muhammed Suresi, 22

3- Tarih-i Bağdad, c.13, s.30-31

meşguldü. Hicrî 169 yılında Mehdi'nin ölmesi sonucu saltanat tahtına oğlu Hâdî oturuncaya kadar bu baskı devam etti.

Ancak Hâdî, babasının tersine açık bir şekilde Ali Oğullarına karşı kötü davranıyordu. Hatta babasının onlara vermiş olduğu maaşı bile kesmişti.

Onun için en utanç verici leke, acı Fahh olayına neden oluşudur.

FAHH OLAYI

Medine Alevîlerinden Hüseyin b. Ali, Abbasî yönetiminden ve onların bitmek bilmeyen zulümlerinden gına gelmişti. İmam Musa Kâzım'ın (a.s) rızasını alarak⁽¹⁾ Halife Hâdî'ye karşı kıyam edip yaklaşık üç yüz kişiyle Medine'den Mekke'ye doğru hareket etti.

Derken Hâdî'nin ordusu Fahh adı verilen bir bölgede onları kuşatarak hepsini öldürdüler ve böylece Kerbela faciasına benzer bir facia onların da başına geldi.

Şehitlerin başlarını bedenlerinden ayırarak Medine'ye getirdiler ve içlerinde İmam Kâzım'ın (a.s) da bulunduğu Ali Oğullarından bir grubun olduğu mecliste sergilediler. Bu manzara karşısında hiç kimseden bir ses çıkmadı. Ancak İmam Musa Kâzım (a.s), Fahh kıyamının önderi Hüseyin b. Ali'nin başını görünce şöyle buyurdu:

"İnna lillah ve inna ileyhi raciûn (Biz Allah'tanız ve O'na dönücüleriz)." Vallahi Müslüman ve dürüst bir kişi olduğu hâlde şehit edildi. Çok oruç tutar, geceyi çokça ibadetle geçirir, iyiliği emreder ve kötülükten sakındırırdı. Ailesinde onun gibi biri yoktu.⁽²⁾

1- Makatilu't-Talibiyyin, s.447

2- Makatilu't-Talibiyyin, Mısır baskısı, s.453

Hâdi, siyasî ahlâk dışında, kişisel özellikler bakımından da sapık, şarap içen, zevk-u sefa düşkünü bir kişiydi. Bir defasında Yusuf Saykal'a güzel sesle okuduğu birkaç beyitlik şiir için, bir deve yükü kadar dirhem ve dinar vermişti.⁽¹⁾ İbn Dabb adında biri şöyle diyor:

Bir gün Hâdi'nin yanına gittiğimde şarap içmekten ve uykusuzluktan dolayı gözlerinin kızardığını gördüm. Benden, şarap hakkında bir kıssa istedi; ben de şiir kâlibında bir şeyler söyledim. Hâdi okuduğum şiirleri yazdı ve bana kırk bin dirhem verdi.⁽²⁾

Meşhur bir Arap müzik bilimcisi İshak Mevsilî: "Hâdi yaşasaydı, evlerimizin duvarını altınla yapmamız gerekecekti." diyor.⁽³⁾

Hâdi, hicrî 170 yılında öldü ve ondan sonra İslâm padişahlığına Harun geçti!⁽⁴⁾

O zaman İmam Musa Kâzım (a.s) kırk iki yaşındaydı.

Harun'un dönemi, Abbasîlerin güç, kudret, yağmalama ve zorbalıklarının zirvesiydi.

Harun, biat merasimi bittikten sonra, İranlı Yahya Bermekî'yi vezir seçti ve bütün işler, atamalar, azletmeler konusunda ona tam yetki verdi. O zamanın geleneğine göre bu yetkiyi desteklemek için de kendi yüzüğünü ona verdi.⁽⁵⁾ Kendisi de beytûlmali şarap içmek, zamparalık yapmak, mücevherler satın alıp har vurup harman savurmak ve zevk-u sefa sürmek için sorumsuzca zayı etmekle meşguldü.

1- Tarih-i Taberî, c.10, s.592, Liden basımı

2- Tarih-i Taberî, c.10, s.593, Liden basımı

3- Hayatu'l-İmam, c.1, s.458

4- Tarih-i Yakubî, c.2, s.407, Beyrut basımı

5- Tarih-i Taberî, c.10, s.603

İki veya dört yaşındaki bir koyunun bir dirheme satıldığı o dönemde beytülmal geliri beş yüz milyon iki yüz kırk bin dirhemdi.⁽¹⁾ O, bu büyük geliri harcamaya koyuldu. Okuduğu bir methiye karşısında Eşca adında bir şaire bir milyon dirhem verdi.⁽²⁾ Şair Ebu'l-Atahiye'ye ve müzisyen Musulî'ye birkaç beyit şiir ve birazcık saz çalıp şarkı söylemelerine karşı yüz bin dirhem ve yüz takım elbise verdi.⁽³⁾

Harun'un sarayında çok sayıda güzel sesli ve çalgıcı kadınlar toplanmıştı. Ayrıca o zamanın çeşitli saz ve çalgı aletleri de vardı orda.⁽⁴⁾ Harun mücevherlere çok ilgi duyardı; bir defasında bir yüzük satın almak için yüz bin dinar ödedi.⁽⁵⁾

Mutfağının günlük masrafı on bin dirhemdi ve bazen onun için otuz çeşit yemek hazırlanıyordu.⁽⁶⁾

Harun bir gün deve etinden bir yemek getirmelerini istedi. Yemek gelince Cafer Bermekî şöyle dedi:

– Halifemiz kendisine getirilen bu yemeğin kaç paraya mal olduğunu biliyorlar mı?

– Üç dirhem.

– Hayır vallahi, şimdiye kadar dört bin dirhem harcanmıştır bunun için. Çünkü Halife ansızın deve eti isterse, hazır olsun diye bir süredir her gün bir deve kesiyorlardı!⁽⁷⁾

1- Hayatu'l-İmam, c.2, s.29

2- Hayatu'l-İmam, c.2, s.39

3- Hayatu'l-İmam, c.2, s.32

4- Hayatu'l-İmam, c.2, s.62

5- el-İmamet ve's-Siyase, c.2

6- Hayatu'l-İmam, c.2, s.39

7- Hayatu'l-İmam, c.2, s.40

Harun kumar oynadığı gibi bolca şarap da içiyordu. Hatta bazen bu işi meclisinde hazır olan insanlarla birlikte yapıyordu.⁽¹⁾ Bütün bunlara rağmen halkı aldatmak için gösteriş olarak bazı İslâmî şiarları da yapmaktan geri kalmıyordu. Hacca gidiyor ve bazen bazı vaazlarda kendisine vaaz ve nasihat etmelerini söyleyip, ardından ağlıyordu.

1- Hayatu'l-İmam, c.2, s.70

İMAM MUSA KÂZİM'IN TUTUMLARI

Harun, Ali Oğullarının Abbasî hükümeti karşısında sert direniş göstermelerinden çok rahatsız oluyordu. Bu yüzden, mümkün olan her yolla onları ezmeye veya toplumda küçük düşürmeye çalışıyordu. Vicdanlarını satmış saray şairlerine, Ali Oğullarını hicvetmeleri için büyük paralar veriyordu. Örneğin, Mansur Nemirî'yi Ali Oğullarını hicvetmek için okuduğu bir kasideye karşılık istediği her şeyi alsın diye beytülmal hazinesine götürmelerini emretti.⁽¹⁾

Bütün Bağdat Alevîlerini Medine'ye sürgün etti; onlardan büyük bir grubunu kılıçla veya zehirleterek öldürdü.⁽²⁾

Hatta halkın İmam Hüseyin'in (a.s) mezarını ziyaret etmelerinden bile rahatsızlık duyuyordu; onun için mezarı ve etrafındaki evleri yıkmalarını ve o temiz mezarın yanı başında yeşeren sedir ağacını kesmelerini emretti.⁽³⁾ Hâlbuki daha önce Resulullah (s.a.a) üç defa: "*Allah, sedir ağacını kesene lanet etsin!*" buyurmuştu.⁽⁴⁾

Şüphesiz İmam Musa Kâzım (a.s), İslâm ile hiçbir ilgisi olmayan böylesine zalim, fasık bir kişinin ve babalarının hüküme-

1- Hayatu'l-İmam, c.2, s.77

2- Mekatilu't-Talibiyyin, s.463-497

3- *el-Emali*, Şeyh Tusî, s.206, taş basımı

4- *el-Emali*, Şeyh Tusî, s.206

tine razı olmazdı. İşte bu nedenle Fahh kıyamına rıza gösteriyor ve yine bu nedenle Şîîleriyle sürekli gizlice bağlantı kuruyor, zamanın zalim hükümeti karşısında her birinin konum ve tutumunun nasıl olması gerektiğini belirtiyordu. Örneğin, bir defasında ashabından Safvan b. Mehran'a şöyle buyurdu:

– Sen, develerini Harun'a kiraya vermeni saymazsak, her açıdan iyi bir kişisin.

Safvan dedi ki:

– Ben onları hac yolculuğu için kiraya veriyorum ve kendim de develerle birlikte gitmiyorum.

İmam (a.s) buyurdu ki:

– Bu nedenle, içinden, develerinin zayi olmamasını ve senin kiranı vermesi için Harun'un en azından Mekke'den dönünceye kadar sağ kalmasını istemiyor musun?

Safvan dedi ki:

– İstiyorum.

İmam (a.s) bunun üzerine şöyle buyurdu:

– Kim zalimlerin sağ kalmasını isterse, o da onlardan sayılır.⁽¹⁾

Bazı durumlarda kimilerine Harun'un sistemindeki makamlarını korumalarını emretmişse de, siyasî açıdan böyle uygun gördüğü içindi. Bazen o vahşet, terör ve baskı hükümetinde varlıkları Şîîleri için yararlı olabilecek bazı kişileri görevlendiriyor; aynı zamanda, onlar vasıtasıyla da hükümetin Alevîlere karşı hazırladığı bazı plânlardan da haberdar oluyordu. Öyle

1- Rical-i Keşşî, s.440–441. İmam'ın (a.s) değerli babası İmam Cafer Sadık (a.s) da Yunus b. Yakub'a: "Onlara cami inşa etmek konusunda bile yardım etme." buyuruyor. Vesailu's-Şîa, c.12, s.120–130.

ki Ali b. Yaktin, Harun'un sarayındaki makamından istifa etmek istediği zaman İmam Kâzım (a.s) buna izin vermedi.

İmam hiçbir şekilde, hatta onların elinde tutsak olduğu zamanlarda bile bu zalimlerle uzlaşmaya yanaşmıyordu:

İmam (a.s) zindanda tutuklu olduğu bir gün Harun, Yahya b. Halid'i zindana göndererek: "Musa b. Cafer af dileycek olursa, onu serbest bırakırım." dedi; fakat İmam (a.s) bunu kabul etmedi.⁽¹⁾

İmam Musa Kâzım (a.s) en kötü şartlarda, tutuklu olduğu zamanlarda da uzlaşmaya yanaşmayan, mücadeleci ve yiğit tavrını değiştirmeden direnişini sürdürüyordu.

Bir defasında zindandan Harun'a yazdığı mektuptaki sözlerine dikkat edilirse, ne kadar direnişçi bir ruh, ne denli hayranlık veren yiğitlik, ne denli görkemli inanç, ne muhteşem azim ve akide sahibi olduğu görülür:

...Hiçbir gün bana, senin huzur ve rahatlık içinde olman kadar zor geçmiyor. Ama ikimiz de sonu olmayan ve zalimlerin zarara uğrayacağı güne doğru yola koyulmuşuz; sen o güne dek öyle kal...⁽²⁾

Evet, işte bu yüzden Harun, İmam'ın (a.s) varlığına tahammül edemiyordu. Dolayısıyla Harun'un İmam Musa Kâzım'ı (a.s) sadece halkın gönlünde kurduğu tahttan dolayı kıskanarak zindana atmasına inanmak saflık olur.

O, emniyet görevlileri vasıtasıyla İmam'ın (a.s) Şiîlerinin kendisiyle sürekli gizlice görüştüklerini öğrenmiş ve yine İmam'ın (a.s) zemini uygun gördüğü zaman şahsen kıyam ederek veya yârenlerinden birine kıyam emri vererek kendi

1- *el-Gaybet*, Şeyh Tusî, taş basımı, s.21

2- *Tarih-i Bağdad*, c.13, s.32

hükümetini yıkacağını çok iyi biliyordu. Diğer taraftan böyle yorulmak bilmez bir ruha sahip olan İmam'ın en küçük bir uzlaşma yoluna gitmeyeceğinin, birkaç gün görünüşte elini elinin üzerine koymasının susmak değil, aksine darbe indirmek için uygun bir yer kollamak amacıyla taktik gereği yapılan bir bekleme olduğunun farkındaydı.

Bu nedenle erken davranarak son derece aldatıcı bir şekilde ve arsızlıkla Resulullah'ın (s.a.a) mezarının yanı başında durarak hilafeti gasp etmesinden, yaptığı zulümlerden, halkın malını yağmalayıp yemesi ve hilafet düzenini saltanata dönüştürmesinden utanmadan İmam'a (a.s) hitaben şöyle diyor:

Ya Resulullah! Oğlun Musa b. Cafer hakkında almış olduğum karardan dolayı özür diliyorum. Ben kalben onu zindana atmak istemiyorum; fakat senin ümmetin arasında savaş çıkıp kan dökülmesinden endişelendiğim için bunu yapmak zorundayım!

Sonra da, Resulullah'ın (s.a.a) mezarının yanı başında ibadetle meşgul olan İmam'ı (a.s) tutuklayarak Basra'ya götürüp zindana atmalarını emretti.

İmam Musa Kâzım (a.s) Basra valisi İsa b. Cafer'in zindanında bir yıl kaldı. Bu süre zarfında İmam'ın seçkin özellikleri onun üzerinde müthiş bir etki bıraktı. Bundan dolayı Harun'a: "İmam'ı benden alın; aksi takdirde onu serbest bırakacağım." şeklinde bir mektup yazdı.

Bunun üzerine Harun'un emriyle İmam'ı (a.s) Bağdat'a götürüp Fazl b. Rabi'nin yanında zindana atıldılar. Ondan sonra bir süre Fazl b. Yahya'ya teslim edildi; sonra da Sindi b. Şahik'in zindanına intikal edildi.

İmam'ın bu şekilde sık intikal ettirilişinin nedeni şuydu: Harun her defasında zindancılardan İmam'ı (a.s) ortadan kaldır-

malarını istiyor ama hiçbirine buna yanaşmıyor ve kabul etmiyordu. Nihayet son zindancı, yani Sindi b. Şahik, Harun'un emriyle İmam'ı zehirledi ve İmam (a.s) şehit olmadan önce Şiîlerin ileri gelenlerinden bir grubu toplayarak onlardan Hz. Musa Kâzım'a (a.s) bir suikastta bulunulmadığına ve zindanda kendi eceliyle öldüğüne tanıklık etmelerini istedi. Sindi b. Şahik bu hileyle Abbasî hükümetini İmam'a (a.s) karşı işledikleri cinayetten temize çıkarmayı ve aynı zamanda İmam'ın taraftarlarının muhtemel ayaklanmasını önlemeyi amaçlıyordu.⁽¹⁾

Fakat İmam'ın (a.s) uzak görüşlülüğü onları rezil etti. Şahitler gelip İmam'ı (a.s) görünce, İmam (a.s) zehrin şiddetine, bedeninin zayıf ve durumunun çok kötü olmasına rağmen şahitlere şöyle buyurdu:

Beni dokuz tane hurmayla zehirlediler; yarın bedenim yeşile dönecek ve ertesi gün de dünyadan göçeyeğim.⁽²⁾

Nihayet o yüce İmam'ın (a.s) buyurduğu gibi de oldu.

İki gün sonra, hicrî 183 yılı recep ayının 25'inci⁽³⁾ günü gökyüzü mateme büründü. Yeryüzü, bütün müminler, özellikle gerçek önderlerini kaybeden Şiîler bu acı olaydan dolayı yas tuttular.

1- *el-Gaybet*, Şeyh Tusî, s.22-25, taş basımı

2- *Uyunu Ahbari'r-Rıza*, c.1, s.97

3- *Usul-i Kâfî*, c.1, s.486; *Envaru'l-Behiyye*, s.97

MÜNAZARA VE İLMÎ TARTIŞMALARI

Yüce Ehlibeyt İmamları (a.s) ilâhî ilimleriyle kendilerinden sorulan her soruya doğru, tam ve soran kişinin anlayacağı şekilde cevap verirlerdi. Onlarla ilmî tartışmaya giren herkes, düşmanları da dâhil onların karşısında kendi acizliklerini; o yüce kişilerin ise geniş, kapsamlı ve üstün ilimlerini itiraf etmek zorunda kalırdı.

Bir gün Harun Reşid, İmam'ı (a.s) Medine'den Bağdat'a getirerek onunla tartışmaya oturdu:

– Size, bir süredir zihnimde dolaşıp duran ve şimdiye kadar hiç kimseye sormadığım bazı soruları sormak istiyorum. Bana, sizin hiçbir zaman yalan söylemediğinizi söylediler; o hâlde bana doğru cevap verin!

İmam (a.s):

– Eğer açıklama konusunda serbest isem, sorunuzu bildiğim kadarıyla sizi aydınlatırım.

– Görüşünüzü açıklama konusunda serbestsiniz. İstedığınız şeyi söyleyebilirsiniz. Benim ilk sorum şu: Biz ve siz bir ağacın gövdesinden olduğumuz hâlde neden siz ve diğer insanlar, Ebu Talib Oğullarının, Abbas Oğullarından üstün olduğuna inanıyorsunuz? Hâlbuki Abbas ve Ebu Talib ikisi de Peygamber'in amcalarıydı ve Peygamber'le akrabalık açısından aralarında hiçbir fark yoktu.

İmam (a.s):

– Biz Peygamber'e sizden daha yakınız.

– Nasıl?

– Çünkü babamız Ebu Talib, Resul-i Ekrem'in (s.a.a) babasıyla bir anne ve babadandılar; fakat Abbas, Peygamber'in babasının üvey kardeşiydi (sadece anne tarafından kardeşlerdi).

– Diğer bir sorum ise şudur: Neden siz, Peygamber'den miras aldığınızı iddia ediyorsunuz? Oysa Resulullah (s.a.a) vefat edince, amcası Abbas (bizim babamız) hayattaydı; fakat diğer amcası olan Ebu Talib (sizin babanız) ölmüştü ve açıktır ki, amca hayatta oldukça, miras amcaoğluna ulaşmaz?

– Görüşümü açıklamada serbest miyim?

– Konuşmamızın başında serbestsiniz demiştim.

– İmam Ali b. Ebu Talib şöyle buyuruyor: *"Çocuk olduğu zaman anne, baba, karı ve kocadan başkası miras almaz; insanın çocuğu olduğu zaman Kur'ân'da da, rivayetlerde de amcanın miras aldığı belirtilmemiştir."* O hâlde amca'yı baba gibi bilenler, bunu kendilerinden söylüyorlar ve sözlerinin bir dayanağı yoktur. (Dolayısıyla Resulullah'ın kızı Zehra oldukça amcası Abbas miras alamaz.)

Ayrıca, Resulullah'ın Ali hakkında şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: *"Ali sizin en üstün hüküm veren kadınızdır."* Ve yine Ömer b. Hattab'tan şöyle nakledilmiştir: *"Ali hüküm verenlerin en üstünüdür."*

Ve bu cümle Ali için ispatlanmış olan kapsamlı bir sözdür; çünkü Resulullah'ın, ashabını kendileriyle övdüğü Kur'ân ilmi, ahkâm ilmi, mutlak ilim gibi ilimlerin tümü ve hükümler, İslâm yargısının manası ve mefhumunda bir araya toplanmıştır. Dolayısıyla, "Ali hüküm vermede herkesten üstün-

dür." dediğimiz zaman, onun bütün ilimlerde diğerlerinden üstün olduğunu kastetmiş oluyoruz.

O hâlde, Ali'nin: *"Kişinin çocuğu olduğu zaman amcası ondan miras alamaz."* şeklindeki buyruğu bir delildir, onu kabul etmemiz gerekir. Ali: "Amca, baba hükmündedir." dememiştir; zira Resulullah'ın (s.a.a) buyruğu gereğince Ali din hükümlerini diğerlerinden daha iyi biliyor.

– Diğer sorum da şudur: Neden halkın sizi Resulullah'a nispet vererek size: "Resulullah'ın çocukları" demelerine izin veriyorsunuz? Hâlbuki sizler Ali'nin çocuklarısınız; çünkü herkes kendi babasına tâbidir (annesine değil); Resulullah ise sizin annenizin babasıdır.

– Eğer Resulullah hayatta olsaydı ve senin kızını isteseydi, kızını ona verir miydin?

– Subhanallah! Neden vermeyeyim? Hatta bu durumda bütün Araplara, Acemlere ve Kureyş'e karşı övünürdüm bile.

– Fakat Peygamber dirilseydi, benim kızımı istemezdi ve ben de kızımı ona veremezdim.

Neden?

– Çünkü (anne tarafından olsa bile) o benim babamdır; fakat senin baban değildir. (Öyleyse ben Resulullah'ın çocuğu olduğumu söyleyebilirim.)

– O hâlde neden siz kendinizi Resulullah'ın zürriyeti (soyu) sayıyorsunuz? Hâlbuki zürriyet kızıdan değil, oğuldan sürer gider.

– Beni bu soruyu cevaplamaktan muaf tut.

– Hayır, cevap vermek ve Kur'ân'dan da delil getirmek zorundasınız.

İmam (a.s):

"...Ve onun soyundan Davud'a, Süleyman'a, Eyyub'a, Yusuf'a, Musa'ya ve Harun'a da yol göstermiştik. Biz güzel davrananları böyle ödüllendiririz. Zekeriya'ya, Yahya'ya, İsa'ya ve İlyas'a da (yol göstermiştik)."⁽¹⁾

Şimdi bu soruma cevap verin: Bu ayette İsa, İbrahim'in soyu sayılmıştır. Acaba İsa baba tarafından mı İbrahim'e mensuptur, anne tarafından mı?

– Kur'ân'ın apaçık nassında da vurgulandığı gibi İsa'nın babası yoktu.

– O, annesi tarafından onun soyundan sayılmıştır; biz de annemiz Fatıma tarafından Peygamber'in soyundan olduğumuzu söylemekteyiz. Bu konuda başka bir ayet de okuyayım mı?

– Okuyun!

– Mubahale (lanetleşme) ayetini okuyacağım:

"Kim sana gelen ilimden sonra seninle tartışmaya kalkarsa, de ki: Gelin oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım, sonra gönülden lanetleşelim de, Allah'ın lanetini yalancılara üzerine dileyelim!"⁽²⁾

Hiç kimse Resulullah'ın Necran Hristiyanlarıyla mubahale etmeye giderken kendisiyle birlikte Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin'den başkasını götürdüğünü iddia etmemiştir. O hâlde bu ayetteki "oğullarımız" kelimesinden maksat Hasan ve Hüseyin'dir. Oysa onların nesepleri anne tarafından Peygamber'e ulaşmaktaydı ve Resulullah'ın kızının çocuklarıydılar.

1- En'âm Suresi, 84

2- Âl-i İmrân Suresi, 61

Harun:

– Bizden bir şey istemiyor musunuz?

İmam (a.s):

– Hayır, evime dönmek istiyorum.

– Bu konuda düşünmem gerek...⁽¹⁾

1- Uyunu Ahbari'r-Rıza, c.1, s.81, Kum basımı; *İhticac*, Tabersî, Necef, Taş baskısı, s.211–213; Biharul-Envar, c.48, s.125–129

İMAM'IN (A.S) İBADETİ

İmam Musa Kâzım'ın (a.s) Allah Teâlâ'yı özel tanınışı, Rabbiyle manevî ünsiyeti ve tertemiz Ehlibeyt İmamları'na (a.s) has olan zatî nuranîliği; bütün bunların hepsi onu sıcak bir ibadete ve Allah Teâlâ'yla âşıkane bir raz-u niyaza sevk ediyordu.

İmam (a.s) ibadeti, Allah Teâlâ'nın Kur'ân-ı Kerim'de yaratılışın hedefi olarak tanıttığı gibi biliyor ve toplumsal işleri bittiğinde hiçbir şeyi ibadetle eşit tutmuyordu. Harun'un emriyle zindana atıldığı zaman şöyle buyuruyordu:

Allah'ım! Uzun bir zamandan beridir sana ibadet etmem için bana boş zaman sağlamayı diliyordum. Şimdi duamı kabul ettin; o hâlde bundan dolayı sana hamd olsun.⁽¹⁾

Bu sözler, İmam'ın (a.s) zindana düşmeden önce toplumsal işlerle ne kadar çok meşgul olduğunu da göstermektedir aynı zamanda.

* * *

İmam (a.s), Rabi'nin zindanında olduğu dönemlerde, Harun bazen zindanın içini görebileceği dama çıkar ve zindana bakardı. Her defasında elbise gibi bir şeyin zindanın bir köşesine düştüğünü, yerinden hiç hareket etmediğini görürdü.

1- Hayatu'l-İmam, c.1, s.140; *el-İrşad*, Şeyh Müfid, s.281, az farkla

Bir defasında: "O elbise kimindir?" diye sorduğunda, Rabi: "Elbise değil. Zamanının büyük bir bölümünü secdede ve Allah'a ibadette geçiren Musa b. Cafer'dir o." dedi.

Bunun üzerine Harun: "Gerçekten o Haşimoğulları'nın çok ibadet eden kişilerinden biridir." dedi.

Rabi: "O hâlde neden zindanda o kadar baskı yapmalarını emrediyorsun?" diye sorunca, Harun: "Heyhat; bundan başka bir çarem yok benim." şeklinde karşılık verdi!⁽¹⁾

Bir defasında, Harun ay parçası gibi güzel bir cariyeyi İmam'a (a.s) hizmetçi olarak gönderdi. Fakat içinden de, İmam ona eğilim gösterecek olursa, bunu ona karşı bir propaganda malzemesi olarak kullanmayı tasarlıyordu. İmam (a.s) cariyeyi getiren kişiye: *"Siz bu hediyelerle ümitlenip onlarla övünüp duruyorsunuz. Hâlbuki bu hediyeye ve benzeri şeylere hiç ihtiyacım yok benim."* buyurdu. Harun bu söze öfkelenerek adama: "Cariyeyi zindana götür ve İmam'a: 'Biz seni kendi rızanla zindana atmadık.' de." dedi. (Yani bu cariyenin zindanda kalması da senin rızana bağlı değildir.)

Çok geçmeden cariyeyle İmam'ın (a.s) durumunu gözetlemek için görevlendirilen Harun'un casusları, cariyenin vaktinin çoğunu secde hâlinde geçirdiğini haber verdiler. Harun: "Vallahi Musa b. Cafer onu büyülemiştir." dedi.

Sonra cariyeyi çağırıp durumu ondan sordu. Cariyenin ağzından İmam'ı (a.s) öven sözlerden başka bir şey çıkmadı. Harun, görevlisine cariyeyi kendi yanında tutmasını ve bu olaydan kimseye bir şey söylememesini istedi. Cariye,

1- Hayatu'l-İmam Musa b. Cafer, c.1, s.140; *el-İrşad*, Şeyh Müfid, s.281, az farkla

İmam'ın (a.s) şahadetinden birkaç gün önce ölünceye kadar sürekli ibadet hâlindeydi.⁽¹⁾

* * *

İmam (a.s) şu duayı çok okuyordu:

Allahumme innî es'eluke'r-rahete inde'l-mevt ve'l-afve inde'l-hisab.

Allah'ım! Ben ölüm anından senden rahatlık ve hesap anında ise bağışlanma diliyorum.⁽²⁾

* * *

Çok güzel Kur'ân okurdu; sesini duyan herkes ağladı; Medine halkı ona "Zeynu'l-Muteheccidin" (teheccüt edenlerin/geceyi ibadetle geçirenlerin ziyneti) lakabını vermişlerdi.⁽³⁾

1- *Menakıb*, İbn Şehraşub, Kum baskısı, c.4, s.297, biz özetle naklettik.

2- *el-İrşad*, Şeyh Müfid, s.277

3- *el-İrşad*, Şeyh Müfid, s.279

İMAM'IN (A.S) HİLMİ, AFFEDİCİLİĞİ VE SABRI

İmam Musa Kâzım'ın (a.s) eşsiz hilmi, sabrı ve affı başkaları için bir örnektir.

İmam'ın isminden sonra "Kâzım" lakabının yer alması, onun bu özelliğini göstermekte, öfkesini yenip af ve sabrını ortaya koymaktadır.

Abbasîler, İslâm ülkesinin dört bir yanında baskılar kurarak halkın malını beytülmal diye alıyorlar, zevk-u sefa sürüyorlar ve onları har vurup harman savuruyorlardı. Bundan dolayı halkın genelinde fakirlik vardı ve her tarafı yoksulluk kaplamıştı. Halkın çoğunun kültür seviyesinin düşük olması, Abbasîlerin Alevî karşıtı propagandalarının revaçta olmasına ve saf insanların zihnini bulandırmasına yetiyordu. Bazıları cehaletleri yüzünden İmam'a (a.s) öfkeleniyordu. İmam, güzel ahlâkiyle onları teselli ediyor, edep ve metanetiyle de onları eğitiyordu.

Medine'de yaşayan İkinci Halife'nin çocuklarından biri İmam'a (a.s) eziyet ediyor ve bazen İmam'ı gördüğünde çirkin sözler söyleyip hakarete bulunuyordu.

İmam'ın (a.s) yârenlerinden bazıları da onu ortadan kaldırmayı öneriyorlar, fakat İmam (a.s) sert bir şekilde onları bu işten alıkoyuyordu.

Bir gün İmam (a.s) onun Medine dışındaki tarlasının yerini sordu. Sonra bir merkebe binerek oraya gitti. Adamın tarlada olduğunu görünce, merkebiyle birlikte tarlaya girdi. Adam bunu görünce: "Ekinlerimi ezme!" diye bağırmaya başladı. Fakat İmam (a.s), onun bağırmasını önemsemeyerek binerinin üzerinde onun yanına gitti.⁽¹⁾ Adamın yanına varınca, merkebinden inerek güler yüzle ve saygılı bir şekilde ona şöyle sordu:

– Bu tarla için ne kadar harcadın?

Adam:

– Yüz dinar.

İmam (a.s):

– Ne kadar kâr edeceğini sanıyorsun?

Adam:

– Gaybı bilmem ben.

İmam (a.s):

– Ne kadar kazanmayı umuyorsun, dedim.

Adam:

– İki yüz dinar.

İmam (a.s) ona üç yüz dinar verdi ve şöyle buyurdu:

– Ziraatın da senin olsun; Allah umduğun şeye ulaştıracaktır seni.

Adam yerinden kalkarak İmam'ın (a.s) başını öpüp kendisinin kusurunu ve yaptığı hakaretleri affetmesini istedi. İmam (a.s) tebessüm ederek geri döndü.

1- Bu iş o adamı yola getirmek için yapıldığından, İmam'a (a.s) göre caiz ve hatta yapılması gerekli bir şeydi.

Ertesi gün, adam mescitte oturduğu sırada İmam (a.s) içeri girdi.

Adam İmam'ı (a.s) görür görmez şöyle dedi:

– Allah risaletini kime vereceğini daha iyi bilir. (İmam Musa b. Cafer'in gerçekten imamete lâîk olduğuna işaret etmek istiyordu.)

Bunun üzerine arkadaşları hayretle:

– Olay nedir; daha önce onun hakkında kötü şeyler söylüyordun? dediler.

Adam yine İmam'ın (a.s) hakkında dua edince, arkadaşları onunla kavga etmeye başladılar.

Bunun üzerine İmam (a.s), daha önce o adamı öldürmeyi düşünen yârenlerine şöyle buyurdu:

Hangisi daha güzel; sizin yapmak istediğiniz mi, yoksa benim davranışımla onu yola getirmem mi?⁽¹⁾

İmam Kâzım'ın Cömertliği

İmam Musa Kâzım (a.s) dünyaya hedef olarak bakmıyordu. Bir mal elde edecek olsaydı, onunla bir hizmette bulunup pe-rişan bir kişiyi yatıştırmak, bir açığı doyurmak, bir çıplağı giydirmek isterdi.

Muhammed b. Abdullah Bekrî şöyle diyor:

Malî bakımdan çok kötü bir duruma düşmüştüm. Bir miktar borç para bulmak için Medine'ye girdim. Fakat hangi kapıyı çaldıysam, borç para bulamadım. Çok yorulmuş-tum. İçimden Ebu'l-Hasan Musa b. Cafer'in (a.s) huzuruna

1- Tarih-i Bağdad, c.13, s.28; *el-İrşad*, Şeyh Müfid, s.278

gidip durumumu ona anlatayım, dedim. Sora sora İmam'ı Medine etrafındaki köylerin birinde, bir tarlada çalışırken buldum. İmam (a.s) beni ağırlamak için yanıma gelip benimle yemek yedi.

Yemekten sonra: "Benimle bir işin mi vardı?" diye sordu. Ben durumu anlattım kendisine. İmam (a.s) yerinden kalkarak tarlanın bir köşesindeki bir odaya gitti; bir süre sonra üç yüz dinar altın getirip bana verdi. Ben isteğime ulaştıktan sonra merkebime binerek geri döndüm.⁽¹⁾

Yaşı doksanı bulan İsa b. Muhammed şöyle diyor:

Bir yıl kavun, salata ve kabak ekmiştim. Toplama zamanı yaklaşınca, çekirgeler bütün mahsulümü yok etti ve ben bu nedenle yüz yirmi dinar zarar ettim.

O günlerde, Hz. İmam Musa Kâzım -a.s- (sanki bütün Şiîlerin tek tek durumunu gözetiyormuş gibi) benim yanıma geldi. Selâm vererek durumumu sordu; ben: "Çekirgeler bütün mahsullerimi yok etiler." dedim. İmam (a.s): "*Ne kadar zarar gördün?*" buyurdu. "Develerin parasıyla birlikte yüz yirmi dinar." dedim. Bunun üzerine İmam (a.s), bana yüz elli dinar verdi.

Ben: "Siz bereketli bir kişisiniz; tarlama gelip dua edin." dedim. İmam (a.s) gelerek dua etti ve sonra şöyle buyurdu:

Resulullah'tan şöyle rivayet edilmiştir: "*Zarara uğrayan mal ve mülkünüzden geriye kalana yapışın.*"

Ben o tarlayı suladım ve Allah Teâlâ öyle bir bereket verdi ve öyle bir mahsul verdi ki, onları on bine sattım.⁽²⁾

1- Tarih-i Bağdad, c.13, s.28

2- Tarih-i Bağdad, c.13, s.29

İMAM MUSA KÂZİM'IN İMAMETİNİN İNCELENMESİ

İmamlarımız (üzerlerine selâm olsun), imamı; ilmî, dinî ve siyasî mercii insanlara tanıtırken, bunu siyasî bakımdan istismar etmek isteyenlerin bir dayanakları olmasın diye ve yine gerçek Şiîlerin hakiki imam ve önderi tanımaları için her zaman kendilerinden sonraki imamın ismini apaçık bir şekilde söylerlerdi.

İşte bu nedenle İmam Musa Kâzım (a.s) hakkında da, saygıdeğer babası açıklama yapmış, Abbasîlerin zulüm ve baskı temelleri üzerine kurulan hükümetinin nefes aldırılmaz baskılarına rağmen birçok yerde kendisinden sonra Musa Kâzım'ın imam olduğunu apaçık beyan etmiştir. Bu sözlerden birkaçını örnek olarak aşağıya alıyoruz:

1- Ali b. Cafer şöyle diyor: Babam İmam Cafer Sadık (a.s) özel ashabından bir gruba şöyle dedi:

Oğlum Musa hakkındaki tavsiyemi kabul edin; çünkü o, bütün çocuklarımdan ve benden geri kalan herkesten üstündür. O benden sonra halife ve Allah'ın bütün kullarına hüccetiolacaktır.⁽¹⁾

1- *İ'lamu'l-Verra*, Tabersî, s.291, İlmîyye İslamiyye baskısı; *İsbatu'l-Hudat*, c.5, s.486

2- Ömer b. Eban şöyle diyor: İmam Cafer Sadık (a.s), kendisinden sonraki imamları andı. Ben oğlu İsmail'in ismini zikrettim. Fakat İmam şöyle buyurdu:

Hayır! Vallahi bu iş bizim elimizde değil, Allah'ın yetkisindedir.⁽¹⁾

3- İmam Cafer Sadık'ın (a.s) en seçkin öğrencilerinden biri olan Zürrare şöyle diyor: İmam'ın (a.s) huzuruna çıktım; o sırada sağ tarafında evlatlarının efendisi Musa'nın (a.s) ve karşısında ise bir cenazenin olduğunu -oğlu İsmail'in cenazesi- gördüm. İmam (a.s) bana: *"Ey Zürrare! Git Davud Rıkkî, Hamran ve Ebu Basir'i buraya getir."* buyurdu.

Ben gidip onları getirdim. Başkaları da gelince otuz kişi olduk ve oda ağzına kadar doldu.

İmam (a.s), Davud Rıkkî'ye: *"Cenazenin üzerindeki bez parçasını aç."* buyurdu. Davud, İmam'ın (a.s) emrini yerine getirdi. Daha sonra İmam (a.s) şöyle buyurdu: *"Ey Davud! Bak bakalım İsmail ölü mü, diri mi?"*

Davud: *"Ölmüştür efendim."* dedi.

İmam (a.s) oradaki herkese cenazeyi gösterdi ve herkes İsmail'in öldüğüne tanıklık etti.

Daha sonra şöyle buyurdu: *"Allah şahit olsun (ki halkın yanılmaması için bu kadar çaba gösterdim)."* Sonra İmam'ın (a.s) emri üzerine cenazeyi yıkayıp kâfur sürerek kefenlediler. Kefenlendikten sonra yine Mufaddal'a: *"Onun yüzünü aç."* buyurdu.

Mufaddal, İmam'ın (a.s) emrini yerine getirince: *"Diri midir, yoksa ölmüş mü?"* diye sordu. Mufaddal: *"Ölmüş."* dedi. Yine

1- Besairu'd-Derecat, s.471, yeni baskı; İsbatu'l-Hudat, c.5, s.484

oradaki herkesten aynı soruyu sordu; onlar da aynı cevabı verdiler. İmam (a.s) tekrar buyurdu:

Allah'ım! Sen şahit ol; fakat buna rağmen yine Allah'ın nurunu söndürmek isteyen grup İsmail'in imam olduğunu söz konusu edecek.

Sonra oğlu Musa'ya işaret ederek şöyle buyurdu:

Bir grup istemese de, Allah kendi nurunu teyit edecektir.

İsmail'i defnettikten sonra İmam (a.s) oradakilerden: *"Burada defnedilen kimdi?"* diye sordu. Onlar da: "İsmail'di." dediler. İmam (a.s) tekrar: *"Allah'ım! Sen şahit ol."* buyurdu. Sonra oğlu Musa'nın elinden tutarak şöyle buyurdu:

Allah yeryüzünü ve ondaki varlıkları teslim alıncaya (kıyamete) kadar bu oğlum hak üzeredir, hak da onunladır, hakondandır.⁽¹⁾

4- Mansur b. Hazim şöyle diyor:

İmam Cafer Sadık'a (a.s): "Anam-babam size feda olsun; her gün canlar ölümle karşılaşmaktadır. Eğer sizin başınıza da böyle bir şey gelecek olursa, imamımız kim olacak?" diye sordum. İmam (a.s), elini oğlu Ebu'l-Hasan Musa'nın sağ omzuna koyarak: *"Bana bir şey olacak olursa, bu oğlum sizin imamınız olacaktır."* buyurdu. İmam o zaman beş yaşındaydı ve İmam Cafer Sadık'ın (a.s) diğer oğlu Abdullah da -ki bazıları daha sonra onun imamlığına inandılar- o mecliste bizimle birliktiydi.

5- Şeyh Mufid (r.a) şöyle diyor:

Mufaddal b. Ömer, Muaz b. Kesir, Abdurrahman b. Haccac, Feyz b. Muhtar, Yakub b. Sirac, Süleyman b. Halid ve Safvan

1- Gaybet-i Numanî, taş baskısı, s.179; Biharul-Envar, c.48, s.21

el-Cemmal gibi İmam Cafer Sadık'ın (a.s) yârenlerinin ileri gelenlerinden bir grup ve uzamasın diye isimlerini saymadığımız diğerleri, İmam Musa Kâzım'ın (a.s) İmam Cafer Sadık'tan (a.s) sonra imamet makamına geçmesi konusunu gündeme getirmişlerdi ve yine bu mevzu, fazilet ve takvalarında şüphe olmayan İmam Musa Kâzım'ın (a.s) kardeşlerinden İshak ve Ali'den de rivayet edilmiştir.⁽¹⁾

Bütün bu açıklama ve vurgularla Şia ve İmam Cafer Sadık'la (a.s) irtibat içerisinde olan kimseler, babası hayattayken ölen İsmail'in veya ismi Muhammed olan İsmail'in oğlunun ya da diğer oğlu Abdullah'ın değil, oğlu Ebu'l-Hasan Musa b. Cafer el-Kâzım'ın (a.s) imam olduğunda şüphe etmemişlerdir. Bütün bunlara rağmen, İmam Cafer Sadık'ın (a.s) şahadetinden sonra bir grup, oğlu İsmail'in veya İsmail'in oğlunun veya Abdullah'ın imam olduğuna inanarak kendileri için tayin edilen apaçık yoldan saptılar.

1- *el-İrşad*, Şeyh Müfid, s.270

İMAM'IN ÖĞRENCİLERİ VE İMAM'DAN EĞİTİM ALANLAR

İmam Musa Kâzım'ın (a.s) ilim ve davranışları, Hz. Resul-i Ekrem'in (s.a.a) ve tertemiz babalarının ilim ve amelinin yansımasıydı. Bütün ilim ve kemal susamışları, onun mektebinin kaynağından susuzluklarını gideriyorlardı. İnsanları öyle yetiştiriyordu ki, onun mektebinden ders alanlar çok kısa bir zamanda ilim ve amelde çok yüce bir makama ulaşabiliyorlardı. Yaklaşık yirmi yaşındayken değerli babası şahadet makamına ulaştı. Babasının öğrencileri ve mektebinde eğitilenlerin çoğu ona yönelerek yaklaşık otuz yıldan fazla kendisinden istifade ettiler.⁽¹⁾

Fıkıh, hadis, kelam ilmi ve münazarada İmam'ın mektebinde eğitim görenler diğerleriyle mukayese edilmeyecek nitelikteydiler; ahlâk, amel ve Müslümanlara hizmet konusunda kendi dönemlerinin örnekleriydiler. Kelam dalında üstat olanlar, onların hiçbirisiyle tartışamaz, münazarada hemen yenik düşer, acizliklerini itiraf ederlerdi.

İmam'ın (a.s) bu öğrencilerinin yüce şahsiyetleri, muhalifleri, özellikle de dönemin yönetimini hayrete düşürmüştü. Halk arasında bu kadar çok sevilen ve sayılan kimselerin kıyam

1- İmam Cafer Sadık (a.s) hicrî kamerî 148 yılında ve İmam Kâzım (a.s) ise 183 yılında şahadete ulaşmıştır.

ederek halkı peşlerine düşürmelerinden endişeleniyorlardı. Şimdi bu mektepte eğitim alanlardan bazılarının kısaca hayatlarına değinelim:

İbn Ebu Umeyr

İbn Ebu Umeyr, hicrî 217 yılında vefat etmiş, üç imamı (İmam Kâzım, İmam Rıza ve İmam Cevad) görmüştür. Döneminin meşhur âlimlerinden ve Ehlibeyt İmamları'nın yârenlerindendi. Ondan, çeşitli konularda çok sayıda rivayet ulaşmıştır elimize. Onun yüce makamı Şiîlerin ve Sünnîlerin dillerinden düşmez olmuştu. Her iki kesim arasında güven duyulan bir kişi olmuştu. Ehlisünnet ulemasından olan Cahiz onun hakkında şöyle yazıyor:

İbn Ebu Umeyr her konuda döneminde tekti.⁽¹⁾

Fazl b. Şazan şöyle diyor:

Bazı kişiler, hâkim sisteme İbn Ebu Umeyr'in bütün Irak Şiîlerinin isimlerini bildiğini haber verdiler. Hâkim sistem ondan Irak Şiîlerinin ismini vermesini istedi. Fakat o isimleri vermedi. Bunun üzerine elbiselerini çıkararak iki hurma ağacı arasına asıp yüz kırbaç vurdular. Ayrıca ona yüz bin dirhem malî zarar da verdiler.⁽²⁾

İbn Bukeyr şöyle diyor:

İbn Ebu Umeyr'i zindana attılar; zindanda birçok eziyetler çekti ve bütün serveti elinden alındı.⁽³⁾ Zindana atılıp eziyetler gördüğü sıralarda onun yazdığı hadis kitapları da yok oldu.

1- Munteha'l-Makal, s.254, taş baskısı

2- Rical-i Keşşî, s.591

3- Rical-i Keşşî, s.590

Şeyh Mufid şöyle yazıyor:

İbn Ebu Umeyr on yedi yıl zindana atıldı ve bütün mallarını kaybetti. Adamın biri ona on bin dirhem borçluydu. İbn Ebu Umeyr'in servetini kaybettiğini duyunca, evini satarak onun parasını hazırlayıp getirdi.

İbn Ebu Umeyr: "Bu parayı nereden aldın? Bir miras mı ulaştı sana yoksa bir hazine mi buldun?" diye sordu.

Adam: "Evimi sattım!" dedi.

İbn Ebî Umeyr: "İmam Cafer Sadık (a.s) bana: '*Kişinin içinde oturduğu, dolayısıyla temel ihtiyacı olan ev, borçtan müstesnadır.*' buyurdu. Bu yüzden, bu paraların bir dirhemine bile ihtiyacım olmasına rağmen kabul edemem." dedi.⁽¹⁾

Safvan b. Mihran

Safvan b. Mihran, ulemanın ileri gelenlerinin rivayetlerine önem verdikleri güvenilir ve temiz kişilerdendir. Ahlâk ve davranışlarında öyle bir makama ulaştı ki, İmam (a.s) tarafından teyit edildi.

Daha önce de değindiğimiz gibi, İmam'dan, zalimlere yardım edilmemesi ve onlara her türlü yardımdan sakınılması gerektiğini duyunca, Harun'a kiraya vermiş olduğu develeri, bu vesileyle zalime yardım etmiş olmamak için sattı.⁽²⁾

Safvan b. Yahya

Safvan b. Yahya, İmam Musa Kâzım'ın (a.s) ashabının ileri gelenlerindendi. Şeyh Tusî, onun hakkında şöyle yazıyor:

1- *el-İhtisas*, Şeyh Müfid, Tahran basımı, s.86

2- Rical-i Keşşî, s.440 441

Safvan, muhaddislerin yanında dönemin en güvenilir ve en takvalı insanı sayılıyordu.⁽¹⁾

Safvan, İmam Rıza'yı (a.s) da görmüş ve İmam'ın yanında yüce bir makam ve mevki edinmiş,⁽²⁾ İmam Cevad (a.s) da onu överek: "*Allah ondan razı olsun; hiçbir zaman ben ve babama muhalefet etmedi.*" diye buyurmuştur.⁽³⁾

İmam Musa Kâzım (a.s) şöyle buyuruyor:

Çobansız bir sürüye saldıran iki yırtıcı kurdun verdiği zarar, makam sevgisinin Müslüman'ın dinine verdiği zarardan daha fazla değildir. Fakat bu Safvan, dünya ve makamadüşkündeğildir.⁽⁴⁾

Ali b. Yaktin

Ali b. Yaktin, hicrî kamerî 124 yılında Kûfe'de dünyaya gelmiştir.⁽⁵⁾ Şiî olan babası, İmam Cafer Sadık'a (a.s) kendi malından gönderiyordu. Mervan onu takip altına alınca kaçmak zorunda kaldı. Bunun peşinden eşi ile Ali ve Abdullah ismindeki iki oğlu Medine'ye gittiler. Emevî saltanatı yıkılıp Abbasî hükümetinin kurulması üzerine Yaktin ortaya çıkıp eşi ve iki oğluyla birlikte Kûfe'ye geri döndü.⁽⁶⁾

Ali b. Yaktin, Abbasîlerle yakın bir bağlantı kurdu ve Abbasî hükümetinin bazı önemli makamlarını ele geçirdi. O dönemde Şiîlerin sığınağı ve yardımcısı olup onların sıkıntılarını gideriyordu.

1- *el-Fihrist*, Şeyh Tusî, s.109, 1380 Neced baskısı

2- *el-Fihrist*, Neccasî, s.148, Tahran baskısı

3- Rical-i Keşşî, s.502

4- Rical-i Keşşî, s.503

5- *el-Fihrist*, Şeyh Tusî, s.117

6- *el-Fihrist*, Şeyh Tusî, s.117

Harun Reşid, Ali b. Yaktin'i kendisine vezir seçince, Ali b. Yaktin, onların işlerine iştirak etme konusunda İmam Kâzım'ın (a.s) görüşünü sordu. İmam (a.s) şöyle buyurdu:

Bir şey yapmaya mecbur kalırsan, yakınlarımızın mallarından sakın.

Ravi diyor ki: "Ali b. Yaktin bana: 'Görünüşte malları Şiîlerden alıyordum, fakat daha sonra gizlice onlara iade ediyorum.' dedi."⁽¹⁾

Bir defasında İmam Musa Kâzım'a (a.s) şöyle yazdı: "Sultanın işlerine tahammülüm kalmadı; Allah beni size feda etsin, müsaade ederseniz bu işten çekilmek istiyorum."

İmam (a.s), ona şöyle cevap yazdı:

İşinden çekilmene izin vermiyorum; Allah'tan kork!⁽²⁾

Ve yine bir defasında ona şöyle buyurdu:

Bir şeyi taahhüt edersen, ben de senin için üç şeyi taahhüt ederim. Benim taahhüt edeceğim üç şey şunlardır: Kılıçla öldürülmeyecek, fakirlik görmeyecek ve zindana düşmeyeceksin.

Ali b. Yaktin: "Benim taahhüt edeceğim şey nedir?" diye sorunca, İmam (a.s) şöyle buyurdu:

Bizim dostlarımızdan birisi sana gelirse, ona ikramda bulunman istiyorum.⁽³⁾

Abdullah b. Yahya Kahilî şöyle diyor:

1- Usul-i Kâfi, s.110

2- Kurbu'l-Esnad, s.126, taş baskı

3- Rical-i Keşşî, s.433

Bir gün İmam Musa Kâzım'ın (a.s) huzurundaydım. O sırada Ali b. Yaktin İmam'a doğru geliyordu. İmam (a.s) yârenlerine şöyle buyurdu: *"Kim Resulullah'ın (s.a.a) ashabından birini görmek istiyorsa, bize doğru gelen şu adama baksın!"*

Oradakilerden biri: "Öyleyse o cennetliktir, değil mi?" diye sordu. İmam (a.s): *"Ben onun cennetlik olduğuna tanıklık ediyorum."* buyurdu.⁽¹⁾

Ali b. Yaktin İmam'ın (a.s) emirlerini yerine getirme konusunda hiçbir şekilde kusur etmiyor, gevşek davranmıyordu. İmam neyi emretseydi, hikmetini bilmeseydi bile hemen yerine getirirdi.

Bir defasında Harun Reşid, Ali b. Yaktin'e hediye olarak bazı giysiler verdi. Onların arasında göz alıcı, pahalı bir cüppe vardı. Ali b. Yaktin o elbiselerle cüppeyi başka mallar da ekleyerek İmam Musa Kâzım'a (a.s) gönderdi. İmam (a.s) o cüppe dışında bütün malları kabul etti ve Ali b. Yaktin'e: *"Yakında bu cüppeye ihtiyacın olacak, onu kendi yanında sakla ve kimseye verme."* diye yazdı.

Ali b. Yaktin, İmam'ın (a.s) o elbiseyi neden geri gönderdiğini anlayamadı. Fakat buna rağmen onu sakladı. Birkaç gün sonra Ali b. Yaktin kendisiyle içli-dışlı olan bir kölesine öfkelenerek onu dışarı attı. Ali b. Yaktin'in İmam Musa Kâzım'a (a.s) karşı sevgi beslediğini ve İmam'a (a.s) elbise gönderdiğini bilen köle, Harun'un yanına giderek bildiklerini anlattı. Harun öfkelenerek: "Bu konuyu araştıracağım; dediğin gibi olursa, onu öldüreceğim." dedi. Derhâl Ali b. Yaktin'i çağırıp: "Sana verdiğim şu cüppe nerededir?" diye sordu.

Ali b. Yaktin: "Ona koku sürüp özel bir yerde sakladım." dedi.

Harun: "Hemen onu buraya getir!" dedi.

1- Rical-i Keşî, s.431

Ali b. Yaktin hizmetçilerinden birini göndererek elbiseyi getirtip Harun'un önüne koydu. Harun elbiseyi görünce, yatıştı ve Ali b. Yaktin'e: "Elbiseyi götür yerine bırak; kendin de selametle geri dön; bundan böyle senin hakkında hiç kimsenin çekiştirmesini kabul etmeyeceğim." dedi ve sonra o köleye bin kırbaç vurmalarını emretti. Köle beş yüz kırbaç yedikten sonracan verdi.⁽¹⁾

Ali b. Yaktin, hicrî kamerî 182 yılında, İmam Musa b. Cafer (a.s) zindandayken vefat etti.⁽²⁾ Onun kaleme aldığı bazı kitapları vardı. Şeyh Müfid ve Şeyh Saduk onlardan bazılarının isimlerini kaydetmişlerdir.⁽³⁾

Müminu't-Tak⁽⁴⁾

Künyesi Ebu Cafer olan Muhammed b. Ali b. Nu'man'ın lakabı Müminu't-Tak'tır. İmam Cafer Sadık ve İmam Musa Kâzım'ın (a.s) ashabından olup, İmam Cafer Sadık'ın (a.s) yanında yüce bir makama sahipti. İmam onu ashabının ileri gelenleri arasında saymıştır.⁽⁵⁾ Müminu't-Tak, hangi bir muhalifle tartışsaydı, ona galip gelirdi.

İmam Cafer Sadık (a.s), ilmî gücü ve istidadı olmayan bazı yârenlerini kelâmî tartışmalara girmekten alıkoyarken, Müminu't-Tak'ın bu tartışmalara girmesini tavsiye ediyordu. İmam Cafer Sadık (a.s) onun hakkında Halid'e şöyle buyurmuştur:

1- *el-İrşad*, Şeyh Müfid, s.275

2- *Rical-i Keşî*, s.430

3- *el-Fihrist*, Şeyh Tusî, s.117

4- Müminu't-Tak'ın dükkânı, Kûfe'de bir tavanın altında yer aldığı için ona bu isim verilmiştir.

5- *el-İrşad*, Şeyh Müfid, s.135, 239 ve 240

Tak sahibi, halkla tartışır ve bir doğan gibi avın üzerine iner. Oysa senin kanatlarını yolacak olurlarsa, kesinlikle uçamazsın.⁽¹⁾

İmam Cafer Sadık (a.s) şahadet mertebesine ulaşınca, Ebu Hanife, kinayeli bir üslupla Müminu't-Tak'a: "İmam'ın öldü!" dedi. Müminu't-Tak bu söze karşı hemen: "Fakat senin imama zamanın belli olan gününe kadar mühlet verilmiştir." dedi.⁽²⁾ Yani senin imamın Allah Teâlâ'nın Kur'ân-ı Kerim'de hakkında: "**Haydi, dedi, sen ertelenmişlerdensin! O bilinen vaktin gününe kadar!**"⁽³⁾ buyurduğu şeytandır.

Hişam b. Hakem

Hişam b. Hakem tartışma, münazara ve kelam ilminde bir dâhiydi. Bu konuda diğerlerinden üstündü. İbn Nedim şöyle yazıyor:

Hişam, Şîî mütekellimlerinden olup imamet hakkında tartışmayı tüm detay ve incelikleriyle ortaya koyan bir kişiydi. O, kelam ilminde uzman ve hazır cevap biriydi.⁽⁴⁾

Hişam çok sayıda kitap yazmış, çeşitli din ve mezheplerin önderleriyle ilginç tartışmalar yapmıştır. Yahya b. Halid el-Bermekî, Harun Reşid'in huzurunda Hişam'a:

– Hakkın iki zıt kutupta olması mümkün müdür? diye sordu.

Hişam:

– Hayır, dedi.

1- Rical-i Keşşî, s.186

2- Rical-i Keşşî, s.187

3- Hicr Suresi, 38

4- *el-Fihrist*, İbn Nedim, s.263, Mısır baskısı

Yahya:

– İki kişi bir konuda ihtilaf edince ikisi de hak üzere veya ikisi de batıl ya da biri hak ve diğeri batıl değil midir? dedi.

– Evet, bu konuda ancak bu üç şık düşünülebilir; fakat birinci şık imkânsızdır; çünkü her ikisinin de hak üzere olması imkânsızdır.

Bunun üzerine Yahya şöyle sordu:

– Bir din hükmünde ihtilafa düşen kişilerden her ikisinin de hak üzere olması imkânsızsa, o hâlde Resulullah'ın (s.a.a) mirası üzerinde ihtilafa düşerek Ebubekir'in yanına giden Ali ve Abbas'tan hangisi hak üzereydi?

Hişam dedi ki:

– Bu konuda hiç birisi hatalı değildir. Onların bu kıssasının Kur'ân'da da örneği vardır. Kur'ân-ı Kerim'de Hz. Davud'un kıssasında iki meleğin tartışarak Davud'un (a.s) yanına gelip ondan aralarındaki ihtilafı halletmesini istediler. Acaba bu iki melekten hangisi hak üzereydi?

Yahya dedi ki:

– İkisi de hak üzereydiler; aralarında bir ihtilaf yoktu. Onların ihtilafları şekliydi ve bu hareketle Hz. Davud'un dikkatini bir şeye çekmek istiyorlardı.⁽¹⁾

Hişam:

– Ali'yle (a.s) Abbas'ın ihtilafı da böyleydi, dedi. Onların arasında bir ihtilaf yoktu. Onlar sadece Ebubekir'e yaptığı hatayı bildirmek için böyle yaptılar. Onlar böylece Ebubekir'e:

1- Hz. Davud'la (a.s) iki meleğin kıssası Sâd Suresi, 21 ve 26. ayetlerde zikredilmiştir. Bunu açıklamasını tefsir kitaplarında bulabilirsiniz.

"Kimse peygamberlerin mirasçısı olmaz." sözünün doğru olmadığını ve kendilerinin Peygamber'den miras aldıklarını anlatmaya çalıştılar.

Yahya şaşırarak cevap veremedi. Bunun üzerine Harun Reşid, Hişam'ıövdü.⁽¹⁾

Yunus b. Yakub şöyle diyor:

Aralarında Hamran b. A'yen, Müminu't-Tak, Hişam b. Salim, Tayyar ve Hişam b. Hakem de bulunan İmam Cafer Sadık'ın (a.s) ashabından bir grup İmam'ın (a.s) yanında olduğu bir sırada İmam genç yaştaki Hişam'a: *"Amr b. Ubeyd'e ne yaptığını ve ona neler sorduğunu anlatmak istemez misin?"* buyurdu.

Hişam: "Sizden utanıyorum; sizin huzurunuzda konuşamıyorum!" dedi.

İmam (a.s): *"Size emrettiğimiz zaman emrimizi yerine getirin!"* buyurdu. Bunun üzerine Hişam şöyle dedi:

Amr b. Ubeyd'in, Basra mescidinde oturup halka konuşma yaptığını duymuştum. Bu konu bana ağır geldi. Cuma günü Basra'ya gidip mescide girdiğimde Amr b. Ubeyd'in mescitte oturduğunu ve halkın da etrafını sarıp ondan bazı konuları sorduklarını gördüm. Kalabalığı yarıp onun yanına oturduktan sonra: "Ey bilgili kişi! Ben yabancı bir adamım. Müsaade ederseniz bir soru sormak istiyorum!" dedim.

Amr izin verince ben:

– Acaba senin gözün var mı?" diye sordum.

Amr:

– Ey çocuğum! Bu ne biçim bir soru? dedi.

1- *el-Fusulu'l-Muhtare*, Seyyid Murtaza, s.26, Necef baskısı, (özetle)

– Ben böyle soracağım, dedim.

Amr:

– Her ne kadar aptalca bir soruysa da, olsun, yine de sor, dedi.

Ben yine sordum:

– Gözün var mı?

– Evet.

– Onunla neyi görüyorsun?

– Renkleri ve şekilleri.

– Burnun var mı?

– Evet.

– Onunla ne yapıyorsun?

– Kokuları alıyorum.

– Ağzın var mı?

– Evet.

– Onunla ne yapıyorsun?

– Yemekleri tadıyorum.

– Peki, beynin var mı?

– Evet, var.

– Peki, onunla ne yapıyorsun?

– Onunla uzuvlarıma gelen her şeyi teşhis ve ayırt ediyorum.

– Bu uzuvların, senin bu duyu merkezine olan ihtiyacını gidermiyor mu?

– Hayır!

– Nasıl olur bu? Hâlbuki senin bütün uzuvların sapasağlamdır!

– Bu uzuvlarım, bir şeyde şüphe ettiği zaman şüpheyi giderip yakın edinmek için beyin ve duyu merkezine müracaat ederler.

– O hâlde Allah Teâlâ beyin ve duyu merkezini bu uzuvların şüphelerini gidermek için yaratmıştır, değil mi?

– Evet.

– Öyleyse kesinlikle beyin ve duyu merkezine ihtiyacımız var, değil mi?

– Evet.

– Allah Teâlâ senin uzuvlarında doğruyla yanlış ayırt edecek bir imam koymuşken, bütün bu insanları ihtilaf ve şüphe anında kendisine müracaat edecekleri bir imam olmadan kendi hâllerine mi bırakmıştır?!!

Amr b. Ubeyd sustu ve bir şey söylemedi. Sonra bana dönerek:

– Nerelisin? dedi.

– Kûfeliyim, dedim.

– Öyleyse sen Hişam'sın, dedi.

Sonra beni alıp kendi yerine oturttu ve ben kalkıncaya kadar da artık bir şey söylemedi.

İmam Cafer Sadık (a.s) tebessüm ederek: *"Bu istidlali sana kim öğretti?"* diye sordu.

Hişam: "Ey Resulullah'ın (s.a.a) torunu!" dedi, "Kendiliğinden dilime aktı."

Bunun üzerine İmam (a.s) şöyle buyurdu:

Ey Hişam! Allah'a andolsun ki, bu istidlal İbrahim ve Musa'nın Suhufu'nda yazılmıştır.⁽¹⁾

1- Rical-i Keşşî, s.271 273; Usul-i Usul-i Kâfî, c.1, s.196, biraz farkla; *Murucu'z-Zeheb*, Mesudî, içeriğe zarar vermeyecek fazla bir farkla. (Bir şükran ifadesi olarak şunu da belirtelim ki, bu yazının hazırlanıp düzenlenmesinde Merhum Kâzım Kureyşî'nin *Hayatu'l-İmami'l-Kâzım -a.s-* adlı eseri esas alınmıştır.)

İMAM KÂZİM'IN ŞAHADETİ

İmam Musa Kâzım (a.s), hicrî kamerî 183 yılı recep ayının beşinde, Bağdat'ta, Sindi b. Şahik'in zindanında zehirlenip şahadete ulaştı.

İmam Musa'nın (a.s) pak kabri, Bağdat'ın "Kureyş Kabirleri" bölgesinde (şimdiki Kazimeyn) bulunmaktadır. Hâlihazırda Şîi ve Ehlişünnet Müslümanlar bu türbeyi ziyaret etmektedirler.

Hatib, "Tarih-u Bağdad" adlı eserinde Ali b. Hallal'dan şöyle nakletmektedir:

Allah şimdiye kadar, İmam Musa Kâzım'ın (a.s) kabrine tevessül ederek bertaraf edilmeyen hiçbir belayı bana vermemiştir. Bir belaya duçar olduğumda ne zaman bu İmam'a tevessül etsem, Allah ya o belayı üzerimden kaldırmış veya ona katlanmayı bana kolaylaştırmıştır.

* * *

Allah'ın selâmı o hak İmam'ın üzerine olsun; o, önderlik, ilâhî özelliklerde insanların en üstünüydü. Yeryüzünde insanlar var olduğu sürece şehitlerin ve özgür insanların dilinden ona selâm olsun.

İMAM MUSA KÂZİM'DAN VECİZ SÖZLER

1- Alçak gönüllülük; insanların sana nasıl davranmasını istiyorsan, onlara öyle davranmaktır.⁽¹⁾

2- Allah'a yaklaşmanın en iyi vesilesi; O'nu tanıdıktan sonra namaz kılmak, ana-babaya iyilikte bulunmak, kıskançlığı, kendini beğenmişliği ve başkalarına karşı övünmeyi bırakmaktır.⁽²⁾

3- Kim ihanet eder de bir şeyin kusurunu bir Müslüman'dan gizlerse veya başka bir yolla onu aldatır ve hile yaparsa, Allah'ın lanetini hak etmiş olur.⁽³⁾

4- Allah'ın en kötü kulu, ikiyüzlü ve iki dilli olan kimsedir. Din kardeşinin karşısında onu över, ondan uzaklaştığı zaman ise, onun hakkında kötü şeyler söyler veya Müslüman kardeşine bir nimet verildiğinde onu kıskanır, bir sıkıntıya düştüğünde ise ona yardım etmez.⁽⁴⁾

5- Kim dünyaya âşık olursa, kalbinden ahiret korkusu çıkar.⁽⁵⁾

1- Vesailu's-Şia, c.2, s.456, eski baskı

2- Tuhefu'l-Ukul

3- Müstedreku'l-Vesail, c.2, s.455

4- Müstedreku'l-Vesail, c.2, s.102

5- Ain-i Zindegi, s.131

6- İşlerin en iyisi, orta hâlli olanıdır.⁽¹⁾

7- Mallarınızı zekât vererek koruyunuz.⁽²⁾

1- Biharu'l-Envar, c.48, s.154

2- Biharu'l-Envar, c.48, s.150